CSÁK Gyöngyi

A pad

Idejét a rámvárással tölti, így
fenntartom magányával együtt
a kopott pad tulajdonjogát,
néma tanúja búcsúzásaimnak:
a tehetetlen, telhetetlen élet
hogy lopakodik előttem tovább.

Még tér a tér

még tér a tér
elárvult padok között
szürke burrogás,
kenyérmorzsa remény

és szárnyverdesés-zene —
összeszorul idebenn

nélkülünk
múlik el, megint.